

עפ"א 18759/12/19 - אביעד בן דוד נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כב' השופט רפי כרמל, אב"ד
כב' השופט אריה רומנוב
כב' השופטת שירלי רנר

עפ"א 18759-12-19

אביעד בן דוד
ע"י ב"כ עו"ד שלום בן שבת

המערער

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

נגד
המשיבה

פסק דין

ערעור על החלטת בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט אילן סלע) מיום 28.10.19 הדוחה את בקשת המערער לפסיקת פיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977, אשר הוגשה בת"פ 16656-04-17.

ההליך בבית משפט קמא

1. נגד המערער הוגש כתב אישום בו הואשם בעבירה של השתתפות בהתפרעות ובעבירה של תקיפת שוטר. בכתב האישום נטען, כי ביום 3/4/17 נערכה הפרת סדר במחאה על גיוס בחורי ישיבות לצה"ל, במסגרתה חסמו מתפרעים כבישים. נטען כי גם המערער חסם את הכביש ולא שעה לבקשת אחד השוטרים לעלות למדרכה, וכי השוטר נאלץ לאחוז במערער ולהעלותו למדרכה, שאז תקף המערער את השוטר במכת אגרוף לכיוון כתפו. המערער כפר במיוחס לו, וטען כי אמנם נכח במקום, אך לא נטל חלק בהתפרעות ולא חסם את הכביש, והכחיש את האינטראקציה עם השוטר וכי תקף אותו.

2. ביום 30.11.17 נשמעה פרשת התביעה, בסיומה ביקשה ב"כ המשיבה לדחות את הדיון לצורך התייעצות. זאת, לאחר שבמהלך חקירת עדי המשיבה, הוצג בפני העדים סרטון המתעד את האירוע (להלן: "הסרטון"), אשר היה בו כדי לתמוך בגרסת המערער. בדיון שהתקיים ביום 11.12.17 הודיעה המשיבה כי לאחר התייעצות הוחלט להודיע על חזרה מאישום. משכך, זוכה המערער.

3. ב"כ המערער הגיש בקשה לפיצויים לפי סעיף 80 לחוק העונשין, בה התבקש פיצוי עבור שכר טרחה בסך 35,000 ₪ בצירוף 50% בגין תוספת מאמץ מטעם סנגוריו, וכן סך של 1,257 ₪ פיצוי עבור ימי המעצר וסך של 838 ₪ עמוד 1

בגין מעצר הבית. בנוסף, נטען לפיצוי בסך של 50,000 ₪ בשל עגמת הנפש והפגיעה בשמו הטוב של המערער. הבקשה נדחתה ומכאן הערעור.

טענות הצדדים

טענות המערער

4. ב"כ המערער טוען כי המערער זוכה זיכוי מלא ולא היה יסוד להעמדתו לדין. לטענתו, כבר במסגרת הליכי המעצר של המערער, הסנגור הציג בפני ב"כ המשיבה את הסרטון, ובית המשפט (כב' השופט עבאס עאסי) אף התייחס לכך בהחלטתו כשקבע כי "בחומר החקירה עולה, כי קיימות ראיות לכאורה לעבירות המיוחסות למשיב, אולם סרטון שהוצג על ידי הסנגור אשר מתאר את האירוע עולה, כי אין הצדקה בנסיבות המקרה להמשך מעצר הבית" (החלטה מיום 10.04.17). המשיבה לא הגישה ערר על החלטה זו. עם זאת, על אף שהמשיבה הייתה מודעת לסרטון, היא לא חזרה בה מכתב האישום. יתרה מזו, במסגרת שמיעת הראיות עלה כי השוטרים היו מודעים לקיומו של הסרטון העומד בסתירה לעדויותיהם והם אף שוחחו ביניהם אודותיו. בנסיבות אלו נטען כי אף אם הייתה הצדקה להגשת כתב האישום מלכתחילה, נוכח עדויות השוטרים, הרי שמשנודע למשיבה על הסרטון המציג את האירוע באור אחר, היה עליה לבחון את צעדיה בשנית, אך היא לא עשתה זאת והמשיכה בהליך. התנהלות זו, כך נטען, מצדיקה מתן פיצוי למערער.

הסנגור טוען עוד, כי בית משפט קמא לא התייחס לטענה זו ואף קבע, שלא בצדק, כי אין למערער אלא להלין על עצמו שעה שלא העביר לעיונה של המשיבה את הסרטון. לעמדת הסנגור, זכותו של נאשם לנהל הגנתו כפי שהוא מוצא לנכון ולהסתיר ראיית הגנה שגילויה אינו מוטל עליו על פי חוק ואין לזקוף זאת לחובתו. במקרה דנן, המערער התנה את מסירת הראיה בכך שלא תקוים השלמת חקירה, בה יתבקשו עדי התביעה להסביר גרסתם לעומת הנצפה בסרטון, וזאת עשה באופן לגיטימי כדי להבטיח את הגנתו.

5. עוד נטען, כי יש מקום להורות על מתן פיצוי למערער גם נוכח מורכבות ניהול הגנתו, עלותה, מחדלי החקירה, עיניו הדין והפגיעה בשמו הטוב. כמו כן, יש להורות על מתן פיצוי בגין מעצרו של המערער, אשר היה עצור 3 ימים מאחורי סורג ובריא לראשונה בחייו, 4 ימים בחלופת מעצר ו- 4 ימים נוספים במעצר בית מלא. כמו כן, למעלה מ-8 חודשים חיו המערער ובני משפחתו במתח וחרדה, תחת איום של הרשעת שווא וחשש מעונש מאסר.

טענות המשיבה

6. המשיבה עותרת לדחיית הערעור וטוענת כי על אף זיכוי של המערער, הרי שבעת הגשת כתב האישום ועד לדיון ההוכחות היתה קיימת תשתית ראויה בידי התביעה להגשתו ולהמשך ניהולו, ולא נתקיימו נסיבות אחרות המצדיקות תשלום פיצויים למערער. הראיה בגינה החליטה המשיבה לחזור בה מכתב האישום היתה בידי המערער עוד מתחילת ההליך, יום למחרת היום בו הוגש כתב האישום נגדו, ואילו היה המערער מביאה לידי המשיבה באותו מועד, היתה

המשיבה חוזרת בה מכתב האישום עוד בתחילת ההליך, כפי שעשתה בהזדמנות הראשונה כשניתנה לה האפשרות לבחון באופן מעמיק את הראיה שהסתיר המערער. בכך גם היתה נמנעת מלעמוד על בקשתה להשית על המערער תנאי חלופת שחרור. לעמדת המשיבה, התנהגות המערער בהליך הפלילי היא שהביאה עליו את הנזקים להם הוא טוען ואין לו אלא להלין על עצמו.

7. המערער הציג את הסרטון בדיון בענין הארכת תנאי השחרור שנקבעו בעניינו בהחלטות קודמות. מדובר בסרטון שצולם ע"י עובר אורח ונטען כי הוא מציג את האירוע וסותר את עובדות כתב האישום. ב"כ המשיבה ביקש להעביר למשיבה את הסרטון על מנת לבחון את אותנטיות הסרטון, קיומו של אירוע מקדים לו, הקשר שלו בזמן ובמקום לאירוע וכו'. הסנגור סירב לבקשה זו והתנה את העברת הסרטון בכך שהמשיבה תתחייב שלא יעשו השלמות בחקירה. בית המשפט קבע כי הסרטון כרסם בראיות לכאורה וקבע למערער תנאים מקלים יותר במסגרת חלופת המעצר. לאחר מכן פנתה המשיבה לב"כ המערער מספר פעמים בבקשה להעביר לה את הסרטון לבחינה ושקילת צעדיה, אך הוא סירב והעדיף להביא לזיכוי של המערער בדרך של קיום דיוני הוכחות. הנאשם היה נתון 3 ימים במעצר ממשי ו - 3 ימים במעצר בית לפני הגשת כתב האישום, וכן יומיים במעצר בית אחרי הגשת כתב האישום.

8. בדיון הוכחות מיום 30.11.17 הסכים ב"כ המערער לחשוף לראשונה בפני ב"כ המשיבה את הסרטון. המשיבה קיימה התייעצות והגיעה למסקנה שבצפייה בסרטון בלבד וללא השלמת חקירה - אין די בכדי לשקול מחדש את צעדיה וביקשה להעיד את עד התביעה הראשון והמרכזי, השוטר שהותקף לפי הטענה, על מנת שיעומת עם הסרטון, וכדי לבחון האם קדם אירוע נוסף לזה המתועד בסרטון. זו היתה הזדמנות הראשונה שבה ניתן היה לבחון את הסרטון לעומק ע"י עימות השוטרים עם הסרטון ובחינת קיומו של אירוע מקדים. אפשרות זו נמנעה מהמשיבה עד לאותו שלב, נוכח סירוב ההגנה, כאמור, להעביר את הסרטון, והתניית הסכמתה בתנאי שלא יעשו השלמות חקירה. בהמשך לכך, בחקירתו הנגדית של השוטר עלו סתירות בגרסתו כשהתייחס לסרטון, בין היתר, באומרו כי המערער תקף אותו באגרוף בודד, ואילו בסרטון לא רואים זאת. מכאן הסיקה המשיבה כי המערער לא תקף את השוטר כפי שיוחס לו בכתב האישום. בשלב זה ביקשה המשיבה דחיה קצרה של דיון ההוכחות לשם שקילת עמדתה, אך המערער ביקש להמשיך את שמיעת יתר עדי התביעה בשל חשש משיבוש ראיות. בית המשפט קיבל את הבקשה ונשמעו שני שוטרים נוספים שהיו עדי ראיה לאירוע. עדי תביעה אלו התקשו גם הם ליישב את גרסתם עם המתואר בסרטון וצצו סתירות בין גרסאותיהם. לפיכך, ביקשה המשיבה לדחות את המשך ניהול התיק לצורך התייעצות ובקשתה התקבלה. ביום 11.12.17 הודיעה המשיבה בהזדמנות הראשונה שניתנה לה לחזור בה מכתב האישום.

9. המשיבה מדגישה כי הוראת סעיף 80 לחוק אינה הוראת פיצוי כללית המקנה לנאשם שזוכה זכות לקבל פיצוי בכל מקרה. מדובר בסמכות להעניק סכום פיצוי מותנה, מוגבל וחלקי במקרים מתאימים בלבד, לפי תנאי הסף שנקבעו, ועל בית המשפט להפעיל שיקול דעת כדי לקבוע את גובה הפיצוי שראוי להעניק אם בכלל. המשיבה ציינה כי לנאשם שזוכה עומד הזכות לתבוע את המדינה על הנזקים שנגרמו לו באמצעות תובענה אזרחית.

10. אשר לעילה הראשונה העוסקת בהעדר יסוד לאישום, הכלל הוא כי יש להוכיח מצב קיצוני של אי סבירות מוחלטת. יש לבחון באופן אובייקטיבי האם לנוכח התשתית הראייתית שהיתה מונחת בפני התביעה היה תובע סביר מגיע למסקנה שיש מקום להגשת כתב אישום. כלומר צריך להוכיח סיטואציה חריגה של זדון, חוסר תום לב, רשלנות חמורה

ביותר או אי סבירות מהותית בולטת. הדגש במבחן זה מושם על שיקול דעת המאשימה ולא על מחדלי חקירה משטרתית ואופן תיעודה של חקירה זו. על בית המשפט לבחון את מסכת הראיות כפי שנראתה לתביעה ערב הגשת כתב האישום, בטרם כורסמו הראיות במהלך המשפט ובטרם התבררו לה עובדות נוספות שאפשר שהתגלו אחר כך.

המשיבה טוענת כי בענייננו העילה אינה מתקיימת. ערב הגשת כתב האישום במקרה זה, עמדו בפני המשיבה הודעות השוטר שהצהיר כי נפגע מהנאשם שהתנגד למעצרו, שתי הודעות של שוטרים נוספים שהיו במקום כאשר זיהו את המערער כתוקף, וכן הודעת המערער במשטרה, לפיה, שוטר דחף אותו והאנשים שמאחוריו דחפו אותו בחזרה, וכי היו צעקות והתלהמות. ראיות אלו מלמדות כי אין מדובר במעצר בו הוגש כתב אישום ללא בסיס או כי היסוד להאשמה היה רעוע ביותר, ובוודאי שלא מדובר בסיטואציה חריגה של חוסר תום לב או רשלנות חמורה. כמו כן, אף התקבל אישור ממח"ש, שלפיו לא נמצאה תשתית לביצועה של עבירה מצד השוטרים המצדיקה פתיחה בהליך חקירה פלילית. יתרה מזו, מסקנה זו מתחזקת נוכח החלטת הערכאה המבררת במסגרת ההחלטה בבקשה להארכת תנאי השחרור. כמו כן, ראיות אלה עברו את מבחן הדיות לשם מעצר עד תום ההליכים גם לאחר שבית המשפט שנחשף לסרטון.

11. אשר לעילה השניה, מדובר בעילה שיוטית המצריכה את בחינת מכלול נסיבות הענין ויש לשקול גם שיקולים נגדיים, כאלה המצדיקים לשלול פיצוי או להקטין את היקפו. כך למשל, אם הנאשם בהתנהגותו שלו הביא על עצמו את הנזקים, עליהם הוא דורש פיצוי. במקרה דנן, המערער היה נתון במעצר ימים לתקופה קצרה מאוד, שלושה ימי מעצר וחמישה ימי מעצר בית בלבד. התנהגותו מתחילת משפטו היא שהובילה עליו את התמשכות המשפט בסירובו להעביר לידי המשיבה את הסרטון. אמנם זו זכותו בהליך הפלילי, אך במסגרת פסיקת פיצוי יש לתת לכך משקל לעבר שלילת הפיצוי. עוד טוענת המשיבה, כי אי העברת הסרטון מטעמים של שיבוש חקירה היא טענה שלא ניתן להתחשב בה במסגרת סעיף 80 לחוק. זו טענה שסותרת את חזקת התקינות המינהלית וממילא היא בלתי מבוססת. בנוסף, נטען כי התנהגות התביעה היתה הגונה, ראויה ורצויה. כמו כן, ב"כ המערער איתר חומר הגנה אחד מחוץ לחומרי החקירה ואין מדובר בפעולה החורגת מהנורמה או דורשת מאמץ יוצא דופן בייחס לתיקים אחרים. אשר לשיקול עינוי הדין והפגיעה בשם טוב, אין הם חריגים בנסיבות דנן. המשפט ארך 8 חודשים והמערער לא היה עצור במהלכו, וכאמור, המערער בהתנהגותו שלו גרם לעינוי הדין לו הוא טוען. בנוגע עם אופי זיכוי של המערער, מדובר בזיכוי מוחלט, אך השיקולים נגד פסיקת הפיצוי גוברים על השיקולים התומכים בהתקיימות העילה.

12. עוד טוענת המשיבה, כי המערער נסמך בבקשתו על ראשי נזק שהחוק והפסיקה אינם מכירים בהם ומתבקש פיצוי שלא בהתאם לסכומים הקבועים בתקנות. המערער לא תמך את טענותיו בדבר הנזקים שנגרמו לו בתצהיר מפורט ואסמכתאות כנדרש ועשה כן באופן חלקי בלבד. בקשתו מפנה לאסמכתאות שבפועל לא הוגשו. המשיבה פנתה לסנגור לקבלתן וקיבלה לידיה שתיים מתוך שלוש קבלות, דהיינו, שתי הקבלות של עו"ד בן שבת. יתרה מזו, שאלת ההצדקה לפצות את הנאשם נבחנת בנוגע לכל שלב ושלב של תקופת מעצרו או ניהול משפטו בהתאם למבחנים שקבע המחוקק. במקרה דנן, המערער לא עמד במבחנים אלה. לא הוצגה כל קבלה על הוצאות הגנה שאין שכ"ט עו"ד ועל כן אין לקבל חישוב זה של המערער להכרה בהוצאות הגנה בפועל. באשר לחישוב שכ"ט עו"ד, החישוב שהציג המערער בבקשתו סותר את התקנות ואינו מצדיק פיצוי בגין מלוא הסכום שהוציא עבור סנגור פרטי. אשר לבקשה להוסיף 50% תוספת מאמץ, טוענת המשיבה כי המערער לא נימק אותה ולא הוכיח מידת טרחה חריגה של הסנגור.

13. תקנה 2 לתקנות קובעת במפורש כי בקשה תוגש לבית המשפט עם תום הדיון. בפסיקה נקבע כי יש להגיש את הבקשה באופן מיידי, או בסמוך לכך. בענייננו קיים שיהיו ניכר בהגשת הבקשה ע"י המערער, מעל לשנה ושמונה חודשים מתום הדיון, מבלי שניתן הסבר לעיכוב זה, באופן המוביל לדחייה על הסף של הבקשה או לכל הפחות מחזק את המסקנה שלא ראוי לפסוק לו פיצויים לפי סעיף 80. המשיבה הדגישה כי הגשת הבקשה בחלוף זמן כה ארוך הקשתה עליה בארגון החומר ולמידת התיק מחדש.

דין

14. דין הערעור להידחות.

הוראת סעיף 80 לחוק העונשין קובעת, כדלקמן:

"(א). משפט שנפתח שלא דרך קובלנה וראה בית המשפט שלא היה יסוד להאשמה, או שראה נסיבות אחרות המצדיקות זאת, רשאי הוא לצוות כי אוצר המדינה ישלם לנאשם הוצאות הגנתו ופיצוי על מעצרו או מאסרו בשל האשמה שממנה זוכה, או בשל אישום שבוטל לפי סעיף 94(ב) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 בסכום שיראה לבית המשפט; במשפט שמנהל קובל רשאי בית המשפט להטיל על הקובל תשלום כאמור."

15. הוראת סעיף 80 קובעת שתי עילות שבהתקיימן עשוי נאשם אשר זוכה בדיון לזכות בפיצוי: **האחת**, לא היה יסוד להאשמתו; **השניה**, מתקיימות נסיבות אחרות המצדיקות את מתן הפיצוי. עם זאת, גם בהתקיים אחת משתי העילות, פסיקת הפיצוי מסורה לשיקול דעתו של בית המשפט. שיקול דעתו של בית המשפט הותווה בפסיקה, כך שמחד, יש להביא בכלל חשבון את הנזק שנגרם לנאשם בעקבות ההליך הפלילי שנכפה עליו, הפגיעה בזכויות היסוד של הפרט, ובכלל זה בכבוד האדם ובחירותו, ואת הפגיעה בקניינו של הנאשם, שנשא במימון הגנתו ונפגעה השתכרותו בעת מעצרו. מאידך, יש להביא בכלל חשבון את האינטרס הציבורי המשמעותי באכיפת החוק, ושלא להרתיע את המדינה מניהול הליכים פליליים במקרים ראויים רק מחמת החשש לזיכוי, ולהימנע מקביעת כלל של פיצוי גורף שיכביד מאוד על הקופה הציבורית (ר': בג"ץ 88/10 **שוורץ נגד היועץ המשפטי לממשלה** (2010); בג"ץ 7357/95 **ברקי פטה המפריס (ישראל) נגד מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 769 (1996); ע"פ 1767/94 **חגי יוסף נגד מדינת ישראל**, פ"ד נג(1) 505 (1999); רע"פ 4121/09 **עו"ד רותם שגיא נגד מדינת ישראל** (2011)).

16. המערער עותר לפסיקת פיצוי על יסוד שתי העילות הקבועות בסעיף 80.

העילה הראשונה שלפיה - **"לא היה יסוד להאשמה"** היא עילה מתוחמת צרה ודווקנית ביותר, שהטוען לקיומה צריך להוכיח **"מצב קיצוני של אי סבירות בולטת"** בהעמדתו לדיון ואין די בכך כי יצא זכאי בדיון (ר': ע"פ 1524/93 **בנימין מיכאלשווילי נ' מדינת ישראל**, פ"ד מח(2) 650; ע"פ 4466/98 **דבש נגד מדינת ישראל**, פ"ד נו(3) 73,

106). גישה זו נגזרת מהגישה הנהוגה בפסיקה המייחסת מרחב שיקול דעת רחב ביותר לרשויות התביעה בנוגע להערכת חומר הראיות שבידם. הכלל הוא כי בחינת שיקול דעת התביעה נעשה על פי מבחן אובייקטיבי בשלב הגשת כתב האישום, ולא בדיעבד, לאחר שלב הבירור המשפטי וההתפתחויות הראייתיות במהלכו (ר': ע"פ 5923/07 **שתיאוי נגד מדינת ישראל** (2009); ע"פ 6137/05 **שלומוב נגד מדינת ישראל** (2007); בג"ץ 4190/05 **נעים נ' פרקליט המדינה** (2006); בג"ץ 2534/97 **יהב נגד פרקליטת המדינה**, פ"ד נא(3) 1).

17. בענייננו, בחינת חומר החקירה שעמד לפני המשיבה בטרם הגשת כתב האישום מלמדת כי באותו שלב היו קיימות ראיות לכאורה לכך שהמערער אכן ביצע את המעשים שיוחסו לו, ואין לומר כי מתקיימת העילה של העדר יסוד להאשמה. מבנה ראייתי זה השתנה לאחר שההגנה עימתה את עדי המשיבה עם הסרטון שהציגה להם, כפי שיפורט להלן.

18. בעת הגשת כתב האישום עמדו לפני המשיבה עדויותיהם של שלושה שוטרים. אחד השוטרים העיד כי זיהה את המערער כמי שחסם את ציר התנועה של כלי הרכב ותקף אותו, ובעדויות שני השוטרים האחרים היה כדי לתמוך בעדות זו. בית המשפט שדן במעצר עד תום ההליכים של המערער סבר כי ראיות אלו מהוות ראיות לכאורה שיש בהן להצדיק את מעצרו של המערער (בהתקיים עילת מעצר והעדר חלופה הולמת), ואף ב"כ המערער הודה בקיומן של ראיות במסגרת הליך המעצר. הסרטון ששינה את המבנה הראייתי הוצג לראשונה ע"י ב"כ המערער באותו דיון מעצר, אך הסנגור, מטעמיו, סירב להיענות לבקשת ב"כ המשיבה לקבל את הסרטון לידה לצורך בחינתו, על אף שב"כ המשיבה ציין במפורש כי אם יתברר מבחינת הסרטון שלא הייתה תקיפה, תשקול המשיבה את המשך ניהול ההליך מחדש. גם לאחר הדיון פנתה המשיבה לב"כ המערער מספר פעמים בבקשה להעביר לידה את הסרטון על מנת שתוכל להתרשם ממנו ולשקול את צעדיה, אך ב"כ המערער התמיד בסירובו והתנה את מסירת הראיה בכך שהמאשימה לא תבצע השלמת חקירה.

19. בדיון קבע בית משפט קמא כי אמנם זכותו של נאשם לבחור להתנות את מסירת הראייה המזכה בתנאים, אך משהמערער לא שכנע את המשיבה להסכים לתנאים אלו, ובחר שלא למסור את הראייה לידי המשיבה לבחינה ולשם קבלת החלטה על המשך ניהול ההליך המשפטי כנגד המערער - אין לו להלין אלא על עצמו כעת משבא לבקש פיצוי בגין המשך ניהול משפטו.

20. הנה כי כן, עולה כי רק לאחר שהסרטון הוצג לעדים במהלך ישיבת ההוכחות והם התייחסו אליו, יכולה הייתה המשיבה לבחון בשנית את עמדתה, והיא אכן עשתה זאת, והודיעה על חזרה מאישום. בנסיבות אלו אין הצדקה להתערבות ערכאת הערעור במסקנתו של בית משפט קמא, לפיה, התנהלותה של המשיבה וההחלטה על העמדת המערער לדיון הייתה סבירה וראויה ולא נתקיימה העילה הראשונה לפסיקת פיצויים לפי סעיף 80 לחוק.

21. אשר לנסיבותיו האישיות של המערער, אין ספק כי "**עצם העמדתו של אדם לדיון עלולה לשאת עימה פגיעה בזכויות היסוד של הפרט, ובכלל זה בכבוד האדם, בחופש העיסוק שלו, בפרטיותו, בשמו הטוב וכשהעמדה לדיון כרוכה גם במעצר - גם בחירותו... הליך פלילי מביא עמו פעמים רבות גם פגיעה בקניינו של הנאשם, באשר הוא כרוך ברגיל בעלויות כספיות ניכרות, בין אם על שום הצורך לממן את הוצאות ההגנה המשפטית,**

בין אם לאור פגיעה אפשרית ביכולת ההשתכרות של הנאשם, לאורך המשפט ולפעמים גם לאחריו" (ענין שיתאווי, לעיל, פסקה 9 לפסה"ד). הפסיקה קובעת כי אמנם קשה התוצאה לפיה אדם נעצר לפרק זמן ממושך ומשחרר עקב זיכיו, אך אין די בעצם ישיבת הנאשם במעצר וזיכיו בסופו של דבר (ר': ע"פ 3053/18 פלוני נ' מדינת ישראל (2018)). במקרה דנן, לא נגרם למערער סבל חריג ממקרים דומים אחרים או עינוי דין חמור הנכלל ב"נסיבות אחרות המצדיקות" פיצוי, במסגרת העילה השניה לפי סעי' 80 לחוק. יוסף עוד כי עיקר הנזק, ככל שנגרם, נוצר עוד בטרם הוצג הסרטון לראשונה בהליך המעצר.

אשר-על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ח' אב תש"פ, 29 יולי 2020, בהעדר הצדדים, ובהסכמתם.

המזכירות תשלח עותק פסק הדין לצדדים.

שירלי רנר, שופטת

אריה רומנוב, שופט

רפי כרמל, שופט, אב"ד